

Samenvatting van de preek over de Heidelberger Catechismus zondag 1, vraag en antwoord 1

Lezen: Romeinen 8 : 28-39

‘Ik ben niet meer van mezelf’ – dat is een belijdenis die haaks staat op de gedachte van vrijheid en mondigheid. Maar toch ligt daarin de diepste vreugde en de hoogste bestemming: het eigendom van Christus te zijn, en het anker vast te hebben in de drie-enige God.

Thema: *Mijn enige troost ligt in de drie-enige God*

1. van Hem te zijn

‘Troost’ doet denken aan verdriet. Hoe groter het verdriet is, des te groter zal de troost moeten zijn. Wat weegt nu tegen alle ellende op? Daar worden vele antwoorden op gegeven: genieten, je frustraties eruit gooien, status. Maar je wordt teruggeworpen op jezelf! Waarom? Omdat ze de oorzaak voorbijzien: onze zonde. Tegen die achtergrond klinkt de vraag naar de enige troost.

Zo’n troost te leren kennen is van levensbelang en van stervensbelang. Deze troost doet ons weer komen tot het doel waarvoor we geschapen zijn: de verheerlijking van de Heere.

De vraag naar de troost kan al veel losmaken.

Waar is troost, houvast? Ps. 35 bidt: ‘Vertrouwt Gij mijn ziel, Heere!’

De troost is: ik ben het eigendom geworden van Jezus Christus. Ik zit niet meer vast in de cirkel van mijn eigen ‘ik’. Door dat ‘ik’-gerichte zijn we ten diepste slaven in de macht van de boze.

Totdat het licht van het Evangelie doorbreekt, en ik ga bidden om bevrijding. Daar wordt de unieke troost geboren: ‘ik ben niet meer van mezelf, maar van Hem’.

Een totale vrijheid: zoals een slaaf die een goede meester krijgt.

Jezus wordt hier genoemd: mijn getrouwe Zaligmaker. Hij Die redt, ruimte maakt, bevrijdt.

Hij heeft wettig betaald, de rekening voldaan aan Zijn Vader. Voor *al* mijn zonden: van gisteren, vandaag en morgen. Voor ‘kleine’ en ‘grote’....

Wie zich aan Hem toevertrouwt, ontvangt een ‘aandeel’ in Christus.

Bij de Israëlieten moest het bloed van het paaslam aan de deurposten worden bevestigd, wilden ze gered worden van de verderfengel (Ex. 12). Wij hebben het bloed van Christus nodig aan de posten van ons hart.

Jezus gaf Zijn bloed in de plaats van dat van zondaren. Gods recht eiste immers dat de mens die gezondigd had, zou sterven (Gen. 2:17). Het bloed van Christus heeft aan dit heilig recht voldaan. Het is kostbaar in Gods oog en kostbaar voor allen die erachter schuilen.

2. door Hem bewaard te worden

Wie door Christus’ bloed is vrijgekocht, leeft onder een beschuttende wolk. Hij raakt Zijn eigendom nooit meer kwijt (Joh. 10:28).

Hoe bewaart Hij de Zijnen? Door ze in de hand van Zijn Vader terug te brengen. De Vader graveert hun namen daarin met onuitwisbaar schrift (Jes. 49:16).

Dat betekent niet dat je niets kan overkomen. Er staat niet dat er geen haar van mijn hoofd vallen zal, maar: dat dat niet gebeuren zal zonder de wil van mijn hemelse Vader.

Het is een bewaring waarin de Vader alle dingen laat meewerken ten goede (Rom. 8:28).

Bewaring is dus niet dat je overal voor gespaard blijft. Je moet soms door water en vuur heen. Maar dan zo, dat het je nooit wezenlijke schade zal kunnen toebrengen (zie Jes. 43:1 en 2; Rom. 8:31).

De stenen voor Salomo’s tempel werden eerst afgehouwen en bewerkt voordat ze in het gebouw werden ingevoegd. Zo gaat het ook met de levende stenen in het Godsgebouw.

3. voor Hem te leven

Ook het werk van de Heilige Geest maakt deel uit van de enige troost. Hij is immers de Trooster bij uitnemendheid (Joh. 14:26).

De Geest werkt aan de zekerheid in het leven van de christen: tegenwoordige tijd. Dat gaat door, door middel van het Evangelie. Er mag dus een groei in zijn. Daar mogen we ook op gericht zijn! Zo wordt Christus immers 'meer' in ons leven.

Komen tot Christus is van groot belang. Maar niet minder het leven uit Christus en het leven vóór Hem. Dat bewerkt de Geest: hartelijke bereidwilligheid om voortaan voor mijn Redder te leven (Hand. 27:23: 'van Wie ik ben, Die ik ook dien').

Zekerheid en bereidheid horen bij elkaar.

Wat is uw enige troost? Niet *een*, maar de *enige*. Al andere vormen van troost zijn snoepgoed, dat binnen de kortste keren op is.

Deze troost blijft, in leven en in sterven.

Vaster kan het niet.

Het is ook een *totale* troost: ze geldt lichaam en ziel. Niet alleen mijn ziel wordt bij het sterven tot Christus opgenomen, maar ook mijn lichaam wordt straks nieuw (Filipp. 3:20 en 21).

Wie dit antwoord met hoofd en hart kent, is een gelukkig mens – Rom. 8:38 en 39.

Enkele vragen voor persoonlijke of gemeenschappelijke bezinning

1. Herkent u het, dat het levensgevoel van vandaag haaks staat op zondag 1?
2. Waarom is het zo bevrijdend om het eigendom van Christus te zijn?
3. Hoe zou het komen dat de prediking van het offer van Christus als verzoening voor de zonden vandaag steeds meer onder druk staat?
4. Wat houdt bewaring door de Vader wel in, en wat houdt het niet in?
5. Wat houdt leven voor Christus concreet in?

Voor de kinderen:

- Wanneer hebben wij troost nodig? En wat zou voor een kind van God het grootste verdriet zijn?
- Wat is het verschil tussen de troost die je ouders je kunnen geven en de troost die de Heere jou wil geven?